

ARBEIDERKLASSEN
TRENGER ET
REVOLUSJONÆRT PARTI

KAMP MOT
EEG OG
DYRTID

KAMP MOT
MOMSEN

KAMP FOR
LÆREBOKEN

ARBEIDERKLASSEN
TRENGER ET
REVOLUSJONÆRT PARTI

KAMP MOT
EEG OG
DYRTID

KAMP MOT
MOMSEN

KAMP FOR
LÆREBOKEN

ARBEIDERKLASSEN
TRENGER ET
REVOLUSJONÆRT PARTI

KAMP MOT
EEG OG
DYRTID

KAMP MOT
MOMSEN

KAMP FOR
LÆREBOKEN

ARBEIDERKLASSEN
TRENGER ET
REVOLUSJONÆRT PARTI

KAMP MOT
EEG OG
DYRTID

KAMP MOT
MOMSEN

KAMP FOR
LÆREBOKEN

Kom

Skriv etter katalog

KUF

Svanevej 18 o.g.

2400 København NV

Danmark

ARBEIDERBEVEGELSENS
ARKIV OG BIBLIOTEK

70984721

Pris 3 kr.

OM SUF-NORGE

Utgitt av KUF, Svanevej 18 o.g.
2400 København NV
Danmark

April 1972

sm 389(481)21

Kom

2x

Forord

Denne pamfletten er skrevet og har blitt gitt ut av KUF i Danmark. Opprinnelig ble den skrevet til bruk i KUFs egne kretser, men vi har funnet ut, at den vil være av verdi for en større offentlighet - spesielt i Norge - og har derfor nå gitt den ut på norsk. Den omhandler SUF(m-l)s utvikling fra dets opprettelse til 1971.

Vi legger ikke skjul på, at skriftet først og fremst henvender seg til folk i og omkring norsk m-l-vesen - dels som et angrep på SUFs linje og dels som en presentasjon av vår teori og vårt standpunkt for norske venstreorienterte, som hittil ikke har hatt noen anelse om hva KUF/KAK i Danmark står for.

HVEM ER KAK OG KUF?

KAK - Kommunistisk Arbejdskreds - ble oppretta i 1963, som et produkt av den ideologiske strid mellom Kina og Sovjetunionen, der KAK fulgte den kinesiske linje. KAK er derfor kjent som de første "maoister" i Skandinavia.

I 1968 ble KUF - Kommunistisk Ungdomsforbund - opprettet på KAKs initiativ.

KAK/KUF har fra begynnelsen stått for en brytning med det etablerte venstre. Gjennom striden Kina/Sovjetunionen tok KAK avstand fra revisjonistene i alminnelighet og DKP i særdeleshet. KAK fulgte, som sagt, den kinesiske linje, og forsøkte med den som utgangspunkt å finne nye veier for en revolusjonær utvikling i Danmark. Man begynte et studium av den grunnleggende motsigelsen i det kapitalistiske samfunn - motsigelsen mellom kapitalistklassen og arbeiderklassen - med utgangspunkt i en konkret analyse av de konkrete kjennsgjerninger.

Det ble fort klart, at den danske arbeiderklassen ikke var det spor interessert i å lage en revolusjon - tvertimot.

Ved et studium av marxismens klassikere fikk KAK etterhvert et inntrykk av hvordan tingene hang sammen - hvorfor arbeiderklassen ikke hadde noe ønske om revolusjon.

Allerede Marx og Engels hadde beskrevet sammenhengen mellom opportunisten i arbeiderklassen (i England) og kolonialismen, og Lenin hadde senere beskrevet dette forhold i kapitalismens første imperialistiske epoke. Lenin sa, at imperialismen betydde 'monopolistisk høye profitter for en håndfull av de rikeste land', som derfor får 'den økonomiske mulighet for bestikkelse av de øverste lag av proletariatet; den nærer, former og befester derved opportunisten'. ("Imperialismen som kapitalismens høyeste stadium"). KAK dannet, på basis av dette og den konkrete situasjonen i dag, en teori, som går ut på, at imperialismen har utviklet seg ytterligere i snyltende retning siden Lenins tid, og at det i dag ikke bare dreier seg om et lag av arbeiderklassen, som kan kalles arbeideraristokrati, men at klassen som helhet nyter godt av de imperialistiske superprofitter.

I den klassemessige hovedmotsigelse i snylterstaten Danmark - motsigelsen mellom kapitalistklassen og arbeiderklassen - er det en utbyttingsfaktor og en snylterfaktor, der snylterfaktoren er den dominerende og derfor preger hele arbeiderklassens holdning.

Med denne teorien distanserte KAK/KUF seg ytterligere fra revisjonistene, men også fra den strømmingen av "marxist-leninist-maoister", som vokste frem i Europa i den kinesiske kulturrevolusjon og det europeiske 'ungdomsopprørs' kjølevann.

Det oppsto en meget skarp debatt omkring KAK/KUFs såkalte "bestikkelsesteori", "mut-teori", "snylterstatsteori" eller hva man nå kalte den. Spesielt ble det ført en lang dialog med det svenske KFML, som resulterte i at linjene for begge parter ble trukket klart opp. De "nye" kommunister - m-l'ene - fulgte stort sett den gamle revisjonistiske analyse av arbeiderklassen i de imperialistiske land. Som noe nytt i forhold til de etterhvert helt degenererte revisjonister, kalte de til og med denne arbeiderklassen for "revolusjonær", og dens snevre økonomiske 'kamp' for "revolusjonær klassekamp".

Forholdet ble skjerpet mellom KAK/KUF på den ene siden og maoistene og hele det "nye" og gamle venstre, som stort sett fulgte den samme opportunistiske linje, på den andre siden.

I 1969 kom et brudd mellom KAK/KUF og Kinas Kommunistiske Parti, på grunnlag av vår uenighet med kineserne i deres vurdering av forholdene i Vesteuropa.

I EEC-problematikken kommer skillelinjen mellom KAK/KUF og det øvrige venstre meget klart til uttrykk.

I motsetning til så godt som alle eksisterende skandinaviske venstregrupper - trotskister, maoister, revisjonister, o.s.v. - har vi ikke til hensikt å kalle folket til motstand mot dansk/norsk/svensk innmelding i EEC - av den enkle grunn, at det er en, i økonomisk henseende, reaksjonær motstand, som bunner i en småborgerlig og

stupid nasjonalisme hos det store flertall av folket i Skandinavia.

En utvidelse av EEC betyr først og fremst, at den politiske utvikling i Europa skal bringes i overensstemmelse med en utvikling på det økonomiske plan, som allerede lenge har vært i gang - og det er utviklingen av den mange-nasjonale imperialismen i stedet for den nasjonale imperialismen, som først og fremst hører til den gamle kolonialismen. Imperialistene er tvunget til å behandle produktivkreftene stadig mer internasjonalt samfunnsmessig - de er tvunget til å bryte ned de nasjonale grenser og skape et EEC - et større samlet marked.

Monopolene vil utvikle seg ytterligere, og all småvirksomhet vil bli ytterligere svekket, noe de, som uttrykker småborgerskapets meninger og følelser, naturligvis ikke kan like. Men økonomisk sett er en slik utvikling progressiv på den måten, at den utvikler produktivkreftene og bringer det kapitalistiske samfunn nærmere sosialismen. Vi ser det ikke som vår oppgave, verken å fremme eller hemme denne økonomiske utvikling, det er borgerskapets sak. Vår sak er revolusjonen og sosialismen, og den ligger på den andre siden av monopolene og det 'forenede Europa'.

'Det er borgerskapets sak å utvikle trustene', sa Lenin, og han fortsatte: 'Vi vet, at trustene og kvinnes fabrikkarbeid er progressive fenomener. Vi vil ikke tilbake til håndverket, til den før-monopolistiske kapitalisme, til kvinnes husarbeid, men fram utover trustene o.s.v. og utover dem til sosialismen.' ("Den proletariske revolusjons militærprogram").

Hovedmotsigelsen i verden i dag - motsigelsen mellom imperialismen og de nykolonialt utbyttede folk - vil bli skjerpet ved utviklingen av den mange-nasjonale imperialismen - ved en utvidelse av EEC. Vi vil ikke 'bekjempe' den mange-nasjonale imperialismen for å forsvare den foreldede nasjonale imperialismen, noe de danske, norske og svenske EEC-motstandere i realiteten gjør.

Vi vil ikke på denne måten være med på å forsøke å hindre skjerpelsen av hovedmotsigelsen i verden - tvert i mot vil vi være med på å skjerpe den ytterligere - og det kan vi i dag gjøre ved å støtte de undertrykte og sultende folk i deres kamp mot imperialismen.

Om SUF-Norge

"HVOR STÅR SOSIALISTISK UNGDOMSFORBUND?"

SUF - arbeiderklassens ungdomsforbund.

Norge er et klassesamfunn. En klasse hersker, andre klasser blir behersket. Monopolkapitalen bestemmer over økonomien. All politikk er klassepolitikk, spørsmålet er bare hvilken klasse man vil tjene.

SUFs utgangspunkt er, at vi alle vil tjene arbeiderklassens interesser. SUFs hovedoppgave er å lytte til det norske arbeidsfolks stemme, gi ord til deres krav, hjelpe fram og lede kampen for disse krav.

.... Borgerpressa ser forskjellen (mellom SUF og andre radikale ungdomsorganisasjoner). Den sier at SUF er "revolusjonsromantisk" og uten plass i norsk virkelighet, men sprer løgner om våpenoppsamling og skriker rødehird. Ingen plass i norsk virkelighet? Les våre kommentarer om fiske, skogbruk, lønnsoppgjøret og døm sjøl. En ting er riktig: i borgerpressas "norske virkelighet", der lønnsoppgjøret er uvesentlig, og vårens begivenhet er Sonja og Harald, der har SUF ingen plass.

SUF står alltid på arbeiderklassens side mot borgerskapet, også der det koster, også der andre bare kommer forsiktig etter når SUF-standpunktene er blitt "populære". Vårt mål er å tjene folket. Derfor kan vi, sjøl om SUF er en ung organisasjon med mange feil enda, med rette si at SUF holder på å bli et virkelig arbeiderklassens ungdomsforbund.

Den herskende klassen hevder at norske arbeidere ikke lenger er utbyttet. Økt levestandard og bedre trygdeordninger har skapt et "velferdssamfunn". Arbeideren framstilles som en feit fyr som slapper fornøyd av bak fjernsynsskjermen.

I UNGSOSIALISTEN gir vi et noe annet bilde av arbeidrens situation. Arbeiderklassen er utbyttet. Økt arbeidspress gjennom tidsstudier og stadig mer overtid skader arbeideren på kropp og sjel. Konsentrasjonen av alt liv i byene skaper kjempeprofitter for kapitalen, men ruinerer småbrukene, skaper arbeidsløshet på landsbygda og bolignød i byene.

Dette er arbeiderklassens virkelighet. Eller rettere sagt en del av den. For vi har ikke tatt opp gamle eller skadede arbeideres usle tilvære, vi har ikke gått inn på særproblemene med fabrikknedleggelse, arbeidsløshet, o.s.v., og framfor alt: hele arbeiderklassens truede stilling framfor den økonomiske krigsa. "Velferds"-glansbildet overlater SUF til ukepressa, der det hører heime.

Arbeiderklassens virkelighet er sosialistenes virkefelt. SUF står sammen med arbeiderklassen i dens kamp: vi er for et skikkelig lønnsoppgjør, for streikeretten og alltid mot lønnsnemnd. SUF støtter fiskerne og skogsarbeiderne, SUF går mot øking av husleier, avgifter og arbeiderfiendtlige skatter.

.... Imperialismen, med USA i spissen, er ikke noe annet enn ett uttrykk for monopolkapitalens politikk i verdensmålestokk. Derfor er den de norske arbeidernes største fiende - og de som kjemper mot den er våre kammerater.

Sammen med det store flertallet av norsk ungdom støtter SUF FN'Ls rettferdige kamp mot de amerikanske morderne. SUF støtter også det greske folks kamp mot NATO-juntaen, de palestinske araberne som undertrykkes av det såkalte Israel, afro-amerikanernes Black-Power-bevegelse i USA sjøl og alle andre folkelige krefter i verden som kjemper mot imperialismen. Men USA-imperialismen er ikke bare noe som finnes i fjerne verdensdeler - den er også her. Økonomisk og politisk - USA-infiltrasjonen holder på å gjøre Europa til en amerikansk koloni.

.... Utenlandsk monopolkapital truer norske arbeideres interesser. SUF er ikke bare mot imperialismen i fjerne land, men også i Norge. Vi må gå ut av NATO - vi må si nei til EEC, vi må knuse USAs innflytelse i Norge. Hvordan skal sosialismen kunne innføres dersom landet beherskes av utenlandsk monopolkapital? En virkelig sosialistisk organisasjon må være patriotisk - for norsk sjølråderett."

Med dette 'bilde av virkeligheten' - gjennomsyret av opportunisme, økonomisme, arbeideraristokratisk krisefrykt, småborgerlig monopolskrekk og reaksjonær nasjonalisme - presenterte SUF-Norge seg selv i en leder i sitt blad UNGSOSIALISTEN, nr. 9, 1968.

SUF har i store trekk fulgt samme linje som sine m-l-maoist-brødre i Skandinavia og resten av den imperialistiske verden. Dets teorier har sprunget ut av samme småborgerlighet og dets politikk av samme opportunisme. Vår kritikk av m-l-dyna i alminnelighet er

hovedsaklig foretatt gjennom angrep på KFML-Sverige, KF- og KUML-Danmark, som er sanne representanter for lignende grupper/organisasjoner/partier i hele den imperialistiske verden. Vår mening om SUF-Norge og andre m-l-grupper av samme kaliber i Norge (MLG - Marxist-Leninist-Gruppene og MLF - Marxist-Leninistisk Front, som sammen med SUF(m-l) utgjør "tre organisasjoner - én bevegelse"), vil derfor tydelig gå fram av våre tidligere publikasjoner om deres brødre.

Når vi nå vil analysere SUF-Norge, er det ikke fordi de danske og svenske maoist-grupper har blitt splittet, og SUF-Norge derfor nå er den største, rendyrkede m-l-gruppe i Skandinavia, som vi kan føre en polemikk mot.

Vi vil ikke beskjeftige oss med SUF først og fremst for å føre en polemikk - for å pelle dets småborgerlige verdensbilde i stykker, kritisere deres opportunisme, o.s.v. - men for å finne ut, hvor en slik m-l-gruppe som SUF skal plasseres historisk - hvilke krefter i samfunnet som skapte SUF, hva SUF har utviklet seg til, gjennom hvilke stadier de har utviklet seg, og hvordan SUF vil utvikle seg framover.

Vi vil forsøke og se den del av venstredyna som kaller seg 'marxist-leninister' i et historisk perspektiv - i en samfunnsmessig sammenheng, som kan gi oss forklaring på noen av de merkelighetene, m-l-bevegelsen byr oss.

Vi vil derfor forsøke og se på SUF i dets bevegelse - i dets utvikling fra den lille, løst organiserte, småborgerlige, pasifistiske, anti-autoritære ungdomsgruppe, til det SUF er i dag: kjernen i Skandinavias mest omfangsrike m-l-vesen.

Sitatet ovenfor beskriver SUF på et bestemt trinn i denne utviklingen - på et stadium, der ideologisk forvirring og heftig debatt innenfor SUF var i ferd med å bli avløst av 'ideologisk klarhet' - hvor retningslinjene for dets 'sosialistiske strategi' begynte å bli oppstilt.

Den opportunisme - den økonomisme - den småborgerlige nasjonalisme som har vært kjennetegn på SUF i dets videre utvikling, og som kjennetegner SUF i dag, kan stort sett føres tilbake til det nevnte sitatet, der den SUF'ske "strategi" for første gang ble framstilt noenlunde klart og tydelig.

Vi vil derfor, i det som følger, ofte vende tilbake til sitatet - og trekke fram de viktige tingene, som peker tilbake på SUFs tidligere stadier - og de som peker framover på SUFs stilling i dag.

Men vi må begynne med begynnelsen.

SUF ble opprettet i 1963 i relasjon til SF - Sosialistisk Folkeparti -, som var brutt ut fra Arbeiderpartiet.

Det er imidlertid først i 1965-66-67 vi begynner å kunne se en interessant utvikling i SUF, i det det er først omkring dette tidspunkt SUF kom i motstrid med SF og begynte å gå sine egne veier.

Fra 1966-67 besto SUFs kjerne av unge intellektuelle (bl.a. fra Teisen Skole i Oslo - og da kjernen hadde blitt studenter - fra universitetets samfunnsvitenskapelige fakultet.)

SUF oppsto og utviklet seg samtidig med så mange andre radikale grupper i Vest-Europa i 1960-åra - på det tidspunkt i imperialismens historie da de nykoloniale betingelser ga basis for økt utbytting av de fattige lands folk og økt bestikkelse av de imperialistiske lands befolkning.

Denne økte utbyttingen av de nykoloniale folk, den tekniske revolusjon og bestikkelsen av snylterlandenes folk, ga anledning til store forandringer i snylterlandene selv: økt forbruk av de såkalte varige forbruks-goder - spesielt ble barn, tenåringer og unge under utdanning, for første gang i kapitalismens historie, brakt inn i samfunnsøkonomien som mer og mer selvstendige forbrukere av 'varige forbruks-goder' (bl.a. av særlige ungdoms-forbruksvarer).

Industrien ble mer og mer rasjonalisert, automatisert og framfor alt monopolisert på småproduksjonens bekostning. Den "offentlige sektor" ble utvida betydelig - og med den de "sosiale tjenesteytelse". Undervisningen ble utvida til å omfatte en stadig større del av befolkningen, og til å vare lenger. Det tradisjonelle familiesystem sto foran en oppløsning o.s.v.

Samtidig var 1960-åra den tida, da Vietnamkrigen fikk et voldsomt oppsving, da Sovjetunionens vandring bort fra sosialismen ble mer og mer tydelig for alle, og da den proletariske kulturrevolusjonen i Kina brakte nye, store erfaringer til revolusjonenes historie. Alt dette kjennetegner den tida, da SUF så dagens lys i en privilegert avkrok av det imperialistiske Europa.

SUFs viktigste virksomhet fra midten av 60-åra var å samle unge mennesker - skoleelever, gymnasiaster og studenter - omkring en pasifistisk, småborgerlig motstand mot Vietnamkrigen.

Dette var, som vi vet fra erfaringer fra hele Vest-Europa, mulig i ganske stor utstrekning, dels på grunn av Vietnamkrigens subjektive virkning på ungdommen, og dels på grunn av de materielle endringer i snylterstatenes struktur, som de nykoloniale betingelser lå til grunn for. For ungdommen betydde disse forandringene muligheter for og ønske om et 'mer selvstendig' og 'fritt' liv, som igjen var betydelige elementer i det snylterstatsfenomen som til vanlig

kalles 'ungdomsopprøret'. Denne strømmingen i ungdommen ble, fra starten av, i Norge, først og fremst utfoldet gjennom den småborgerlige 'Solidaritetskomiteen for Vietnam' (SOLKOM, som i begynnelsen minte en hel del om det danske Vietnam-69) og gjennom SUF.

SUF samarbeidet med SOLKOM og fikk i vinteren 1967-68 makten i den. Etter dette ble SOLKOM en av SUFs "frontbevegelser", og har siden vært et viktig rekrutteringsorgan for SUF. (Vietnam-69's rolle ble deretter spilt av noen utbrytere fra SOLKOM, som opprettet 'Vietnambevegelsen').

Demonstrasjoner, aksjoner, møter, o.l., rev med seg en del unge fra skoler, gymnas og universitet.

Spontan avstandstagen fra Vietnamkrigen, krig og militæret i det hele, og motstand mot samfunnets autoriteter, var grunnlaget. Til denne aktivitet rettet mot krig, USA, NATO, o.s.v. hadde ikke SUF noen fastlagt teori. Men som et direkte resultat av den praksis SUF førte, ble en løs teori snart skissert.

Teorien gikk ut på, at USA "fører en verdensomspennende voldspolitik for å fremme økonomiske egeninteresser", og at USA gjennom sitt militærorgan, NATO, kontrollerte Norge. Denne 'volds- og aggresjonspolitik', som USA førte overfor Vietnam (og Norge!), karakteriserte SUF som imperialisme. Ikke på noe tidspunkt i sin eksistens har SUF virkelig forstått hva imperialisme er, og som igjen er en av årsakene til organisasjonens senere, groteske teoretiske og praktiske villfarelser.

Fra sitatet i innledningen - "Hvor står SUF?" - har vi en slags definisjon på imperialisme: "Imperialismen, med USA i spissen, er ikke noe annet enn et uttrykk for monopolkapitalens politikk i verdensmålestokk." (Vår understrekning).

SUF mener, at imperialismen er en politisk form - spesielt benyttet av USA - som innebærer en voldelig undertrykkelse av andre land.

Denne oppfattelsen er ikke ny. Lenin har også vært utsatt for den:

"I 1915, ja allerede i november 1914, vendte Kautsky seg avgjørende mot grunntankene i vår definisjon av imperialismen, idet han hevdet, at imperialismen ikke skal forstås som en "fase" eller et trinn, men bare som en politikk, en ganske bestemt politikk, som finanskapitalen "foretrekker" ... " (Imperialismen som kapitalismens høyeste stadium, udv. værker, Tiden-47, s. 152).

Lenin anklaget Kautskys 'definisjon' ikke bare for å være uriktig og umarxistisk – men også for å være en begrunnelse for et helt system av oppfatninger, som bryter såvel med marxistisk teori som marxistisk praksis. Om SUFs 'definisjon' anno 1968, kan vi bare gjenta Lenins ord.

Som kjennetegn for SUFs stadium på det tidspunkt da en løs teoridannelse ble skissert, er de følgende paroler, som SUF stilte opp: "For et fritt og uavhengig Norge!", "Bekjemp imperialismen!", "Støtt frigjøringsbevegelsene!", "Til kamp mot NATO!", "Nekt militærtjeneste!" (politisk militærnekting).

Det er ikke vanskelig for oss å se, at SUFs teorier fra starten av var feilaktige. Men på det tidspunkt da f.eks. de nevnte småborgerlige, pasifistiske paroler ble lansert, var den bevegelsen i ungdommen, som parolene vendte seg til, ikke annet enn småborgerlig og pasifistisk. Og SUF, som var sprunget ut av det småborgerlige SF, og hadde identifisert seg med bevegelsen i ungdommen, kunne ikke annet enn å handle, tenke og teoretisere småborgerlig.

Det merkelige fra denne tida er derfor ikke det, at SUF lanserte umarxistiske paroler – det var bare naturlig; men langt viktigere er det, at SUF laget paroler og skisserte en teori, som faktisk tjente og var i overensstemmelse med bevegelsen i ungdommen i Norge. Dette er en av de viktigste grunner til SUFs store medlems- og sympatisørskare og ganske imponerende organisasjon – allerede på et tidlig tidspunkt.

SUF står for Sosialistisk Ungdomsforbund, men det er klart, at det på det tidlige stadium i sin eksistens ikke hadde noe tydelig bilde av hva sosialisme egentlig var, og hvorfor det kalte seg selv sosialistisk.

Under sin videre utvikling ble imidlertid spørsmålet om sosialisme, klassekamp, revolusjon o.s.v. reist, hyppigere og hyppigere, innenfor SUF og i kretser omkring SUF.

Hva med sosialismen?

Hvordan skal sosialismen komme til Norge?

Hvordan fører man en virkelig sosialistisk politikk i Norge?

o.s.v.

Fra Ungsosialisten nr. 2, 1968, har vi følgende sitat, som veldig godt gir en beskrivelse av problemet i SUF på daværende tidspunkt:

"Når vi skal vurdere det politiske arbeidet som SUF (og SF) har drevet til nå, kan vi vel bli enige om følgende: Det anti-imperialistiske arbeidet har vært relativt bra, både når det gjelder å skape en opinion i folket til støtte for de nasjonale

frigjøringsbevegelser (jfr. SOLKOM) og når det gjelder kampen for Norges suverenitet og selvstendighet (jfr. EEC- og NATO-bevegelsene). Derimot har arbeidet i klassekampens tjeneste vært svært dårlig - i den grad det har vært drevet noe slikt arbeid i det hele tatt. Og det er ille for en ungdomsorganisasjon som kaller seg sosialistisk!"

Det begynte en ideologisk diskusjon i SUF.

Hvilken strategi for sosialismen i Norge skulle SUF lage?

Debatten innenfor og omkring SUF var hektisk - og ganske positiv på den måte, at kritikken av SUFs siste linje var mangesidig, åpen og ærlig.

Det var ingen uenighet om at SUF skulle forandre linje - at SUF skulle utarbeide en strategi for sosialismen i Norge. Debatten omkring dette inneholdt forskjellige oppfatninger av sosialismens muligheter i Norge.

Men det varte ikke lenge, før bare én stemme ble hørt i debatten - der den tankegang, som framstilles i vårt innledningssitat, ble enerådende.

Denne tankegangen er i nær familie med - for ikke å si et barn av - revisjonismens tradisjonelle tankegang, hva angår sosialistisk strategi og det alminnelige bilde av situasjonen i Vesteuropa. Og denne tankegangen kvalte snart debatten for enhver form for nytenkning - ethvert forsøk på å se realistisk på sosialismens muligheter (og manglende muligheter) i et imperialistisk snylterland som Norge. Dette utfallet i den ideologiske diskusjonen i SUF forekommer å være forståelig, hvis man ser litt nærmere på hvilke påvirkninger SUF har vært utsatt for - hvilke kilder SUF hadde sine synspunkter fra.

Først er det naturlig å se på SF, som opprettet SUF, men som SUF brøt med senere.

(1) Fra SF hadde ikke SUF arvet noen sosialistisk strategi, i det SF aldri hadde beveget seg lengre enn til å arbeide for reformer på et borgerlig grunnlag i Storting o.s.v.

(2) Når det gjelder påvirkningen fra NKP - Norges Kommunistiske Parti - så er det klart, at det har påvirket SUF både i 'negativ og positiv' retning. NKP stilte seg "nøytral" i 60-åras strid mellom Kina - Sovjet, noe som medførte, at det bl.a. ga ut Maos verk på norsk allerede i 1963. Dette har uten tvil hatt betydning for 'Kina-orienteringen' innenfor SUF og derfor også for innholdet av SUFs strategi. Men SUF tok samtidig sterk avstand fra og "bekjempet" NKPs politikk, som det kalte "revisjonistisk".

Imidlertid hadde både NKPs politikk og SUFs angrep på den, samme utgangspunkt: Kominterns tradisjonelle verdensbilde og strategi. Motsetningsforholdet mellom SUF og NKP var derfor ikke større, enn at SUF hjalp til med opprettelsen av en fraksjon - MLF (Marxist-Leninistisk Front), som til 1971 var organisert innenfor NKP.

(3) Den bevegelse i ungdommen som SUF fra starten av hadde identifisert seg med, og som SUF hele tiden har vært totalt preget av, var politisk sett ubrukt - noe nytt i den imperialistiske verden. Derfor hadde den ingen tradisjon - ikke noe fastlagt verdensbilde - ingen tradisjonell strategi som kunne påvirke SUF. I stedet inneholdt den en del småborgerlige, men 'nye' og sterke følelser, som rettet seg mot imperialismens reaksjonære tendens i samfunnslivet - de følelser, som var det bærende element i de Vietnamdemonstrasjoner o.a. som SUF aktivt tok del i. Disse følelser inneholdt ikke noe særlig sosialistisk perspektiv, og som derfor medvirket til at debatten i SUF ble reist. Men ved å skille "det anti-imperialistiske arbeidet" og "arbeidet i klassekampens tjeneste" strebet SUF faktisk etter å holde de 'anti-imperialistiske' følelser nede, og med det forhindre hver form for nytenkning som produkt av disse 'anti-imperialistiske' følelser.

Den tradisjonelle innstilling: "Faglig arbeid er det samme som klassekamp, klassekamp fører til sosialisme, altså må vi drive med faglig arbeid for å få sosialisme." - tok overhånd i SUF og kom raskt til å dominere over alle diffuse 'anti-imperialistiske' teorier som kunne ha brakt nye perspektiver inn i den politiske debatt.

"Det anti-imperialistiske arbeidet" har faktisk, siden den gang, vært noe underordnet i forhold til SUFs øvrige politiske praksis.

De 'anti-imperialistiske' følelser er blitt brakt inn i 'fornuftige', heimlige baner - enten ved hjelp av den nevnte uriktige definisjon av imperialismen, som plasserer Norge ved siden av Vietnam i kampen mot USA-imperialismen ("USA ut av Vietnam!", "NATO ut av Norge!"), eller helt og holdent å underordne dem i den snevre heimlige interesse-'kamp', der argumentet lyder: "Du hjelper best din bror i Vietnam med å kreve høyere lønn!"

(4) Den viktigste kraft i utarbeidelsen av SUFs strategi har uten tvil vært den, som m-l-grupper i Sverige og 'Kina-orienterte' innenfor SUF selv, allerede tidlig, utgjorde. Clarté, Vietnamrørelsen og KFML fra Sverige har alltid hatt stor innflytelse på SUF-Norge. På det tidspunkt da de ideologiske diskusjoner ble ført i Norge, var KFML i Sverige i ferd med å få klargjort sine synspunkter og sin strategi.

KFML hadde blitt dannet i 1967 av 'Kina-orienterte' utbrytere fra SKP. Dets basis var den radikale bevegelse i ungdommen, som hovedsaklig kom til uttrykk i Clarté og Vietnamrørelsen i Sverige. Men dets politiske grunnlag var Kominterns verdensbilde og strategi for den vesteuropeiske arbeiderklasse, som det hadde tatt med fra SKP. Gjennom kampen mot de hysteriske "rebeller", som angrep KFML allerede fra starten av, og gjennom den ideologiske skrek-kampanje mot "appellianene" og 'diskusjonen' med KAK-Danmark - ble KFML tvunget til å klarlegge sine synspunkter og stille opp sin strategi. KFML kunne derfor, i stor utstrekning, 'hjelpe' SUF-Norge, som hadde noenlunde samme basis som KFML, men som sagt ikke hadde noen særlig politisk tradisjon.

Etter at 'pasifistiske, utopiske og sosialdemokratiske oppfatninger' - som SUF uttrykker det - hadde blitt kvalt, tok SUFs strategi form. At den til forveksling ligner den svenske ditto - laget av KFML - kan ikke undre oss.

Det var på dette tidspunkt i sin utvikling, at SUF sendte ut lederen "Hvor står SUF?", som vi siterte i innledningen.

Det er merkelig hvor slående likheten er mellom SUFs beskrivelse av arbeiderklassen i Norge og det tradisjonelle revisjonistiske bilde av den stadig mer 'undertrykte, forarmede og utsultede arbeiderklasse'. Et bilde som har sine røtter i en virkelighet ett århundrede bakover i tida, men som gjennom tidenes skiftende opportunistiske arbeiderorganisasjoner i Europa - spesielt Kominterns partier - har holdt seg i nesten samme utforming, upåaktet av at betingelsene i samfunnet har forandret seg avgjørende siden den gang.

Det er en beskrivelse der den fundamentale feilen ligger i, at den ikke ser det dominerende snylteraspektet i arbeiderklassen i de imperialistiske land av i dag, men bare - og i overdimensjonert form - utbyttingsaspektet. Strategien, som SUF beskriver i sitatet, er også den samme som revisjonistene har brukt i årtier - nettopp med det uriktige - og derfor umarxistiske - bilde av en stadig mer 'undertrykt og forpint arbeiderklasse' som utgangspunkt.

Men selv om SUF således legger seg tett opp til revisjonistene når det gjelder verdensbilde, betraktningssmåte og strategi, skal vi ikke tro, at SUF dermed identifiserte seg med dem. Tvert imot - SUF foraktet og angrep bestandig revisjonistene og kritiserte deres 'reformisme' og 'forræderi mot sosialismen'.

De unge aktivister fra SUF var positivt innstilt overfor begrepene 'klassekamp', 'voldelig revolusjon', 'socialisme' og 'kommunisme', og de tok avstand fra revisjonistenes 'reformarbeid' og 'fredelig vei til sosialismen'.

Man kan derfor si, at mens revisjonistene ut fra et bestemt verdensbilde og med en bestemt strategi ville skaffe arbeiderklassen reformer under kapitalismen og føre den til en fredelig overgang til sosialismen, ville SUF, ut fra samme verdensbilde og med stort sett samme strategi, lede arbeiderklassens 'klassekamp' til en 'voldelig revolusjon' og deretter til 'sosialismen' og 'kommunismen', noe SUF mente var i overensstemmelse med Marx' og Lenins lære.

De etablerte revisjonister i Norge hadde deres praksis (i det omfang de hadde praksis!) i fagforeninger o.s.v., og førte der (i det omfang deres forvirring ikke hadde gjort dem helt passive!) en politikk, som stort sett var i overensstemmelse med arbeidernes ønsker om reformer - om bedre kår innenfor kapitalismens rammer.

SUF hadde ingen praksis i fagforeninger, og var derfor ikke tvunget av omstendighetene til å begrense mål og midler for den politikk det ville føre - var ikke tvunget til å 'se realistisk' på arbeidernes virkelighet. SUF og KFML-Sverige, som ikke hadde noen basis i arbeiderklassen, men holdt til på skoler og universiteter, kunne derfor med teoretisk 'bakgrunn' i Marx', Engels', Lenins, Stalins og Maos verk utrettelig angripe revisjonistene.

At NKP ikke kunne føre en sosialistisk politikk (selv om de hadde villet det!), fordi det ikke var basis for det i arbeiderklassen, fordi arbeiderklassen simpelthen ikke hadde noe ønske om eller behov for å lage sosialisme, fordi arbeiderklassen var bestukket og borgerliggjort av imperialistenes superprofitter, og fordi revisjonistene hadde gjort seg til ett med dette borgerliggjorte arbeideraristokratiet - falt aldri de ivrige 'anti-revisjonister' inn.

Med det skisserte bilde som utgangspunkt begynte SUF med en inngående skolering av sine folk.

Klassikerne - Marx', Engels' og Lenins verk - ble lest sammen med Maos skrifter.

Mao Tse-tung ble i det hele tatt det særmerke, som først og fremst skilte SUF fra andre venstregrupper og de 'gamle' revisjonister. SUF ble 'maoister', som betydde, at det i artikler o.a. flittig brukte sitater fra Mao, at det som sagt brukte Maos verk som skoleringsobjekt, at det til stadighet hyllet Folkerepublikken Kina, KKP og Mao Tse-tung i motsetning til (i virkeligheten en historisk parallell til!) revisjonistenes Sovjethyllester, at dets medlemmer prydet seg med Mao-merker og veggene i sine værelser med Mao-portretter og i det hele tatt oppførte seg som 'sanne revolusjonære' (de begynte til og med å snakke en spesiell 'proletarisk' dialekt!).

Kjennetegn for denne tida var, at SUF la vekt på studiearbeid og organisatorisk arbeid. Det var på den tida SUF infiltrerte alle

slags foreninger - elevforeninger, filmforeninger, studentråd, o.s.v. - for 'å spre formann Maos tanker'.

Det var den tida, da SUF-medlemmene deltok i 'marxist-leninistiske studiesirkler', og da SUF sendte ut tonnevis av publikasjoner med fraser, slagord og 'marxistiske' fristiler av typen "Teatret i proletariatets tjeneste", "Om kunsten", o.s.v.

Det var også på den tid, hvor SUF i sin blinde iver for å 'tilføre de norske masser Mao Tse-tungs tenkning', prydet forsiden av sitt blad Ungsosialisten (nr. 4/5, 1969) med et bilde fra en studentdemonstrasjon eller lignende, der Maos bilde var behendig klipt og satt inn i fotografiet slik at det så ut som om folkene på bildet bar en plakat med Maos bilde!

Og det var framfor alt den tida, da SUF hyllet den 'revolusjonære norske arbeiderklasse' uten å ha noen som helst forbindelse med den norske arbeiderklassens virkelighet.

Dets 'revolusjonære' politikk i arbeiderklassen innskrenket seg til oppfordringer til arbeiderklassen 'om å slå monopolkapitalens framstøt tilbake' og opprop av typen: "Revolusjonære arbeidere kan ikke stemme i år."

Kort sagt var SUF på dette tidspunktet en småborgerlig organisasjon med 'militante', 'revolusjonære' holdninger - som besto av unge intellektuelle. Det hadde utarbeidet en, i bunn og grunn, opportunistisk teori om sosialismen i Norge, som hadde grunnlag i marxismens 'abstrakte' definisjoner. Denne teorien inneholdt et bilde av 'virkeligheten i Norge', som stort sett var identisk med det tradisjonelle revisjonistiske verdensbilde, og dens viktigste funksjon var å tjene SUFs 'strategi for sosialismen i Norge'.

Det mest merkelige ved teorien var, at den ikke ble praktisert utenfor de intellektuelle sirkler på skoler og universiteter, der SUF hadde sin gang.

Denne perioden kulminerte omkring SUFs 6. landsmøte i 1969, da det skiftet navn til SUF(m-l) - marxist-leninister - og offisielt tok 'marxismen-leninismen-Mao Tse-tungs tenkning som sitt teoretiske grunnlag og rettesnor'.

Men på leiren på Tromøya i 1969 ble også parolene "Ned med langt hår og skjegg - tilnærmelser til lønnsarbeiderne!" og "Ja - til militærtjeneste!" brakt på dagsordenen, og dermed begynner en ny periode i SUFs historie. Denne perioden kan vi passende kalle 'den praktiske politikks periode', siden SUF i løpet av denne perioden skiftet karakter fra å være en teoretisk organisasjon med svak praksis, til virkelig å bli en organisasjon med en omfattende samfunnsmessig praksis.

SUF hadde i begynnelsen av sin eksistens en basis i 'ungdoms-bevegelsen' i Norge og skapte noen teorier, som stort sett harmoniserte med denne småborgerlige, pasifistiske bevegelsen.

Deretter utviklet det en 'sosialistisk strategi', forlot det pasifistiske i de småborgerlige teorier og ble 'maoistisk' - likevel uten at dets basis i den intellektuelle ungdom av den grunn ble forandret og uten at det førte noen praksis blant 'folket'.

Det SUF(m-l) nå hadde til hensikt var å skape en basis i 'folket' - å 'tjene folket', som det sto i vårt innledningssitat - utenfor universiteter, skoler og gymnas.

Var dette bare fraser og vanlig studentkoseri - eller skiftet SUF(m-l) virkelig vesen?

La oss se hva som skjedde!

SUF hadde hele tiden ført en praktisk linje på skoler, gymnas og universiteter. Den endret etterhvert karakter fra symbolske 'anti-imperialistiske' aksjoner, som å heise FNLs flagg på skolens flaggstang, til krav om bedre forhold på skoler og gymnas, motstand mot karaktersystemet, motstand mot husleiestigninger i studentbyene osv, noe SUF(m-l) karakteriserte som elevenes og studentenes (og snart også lærernes) interessekamp.

Teoretisk gjorde SUF(m-l) studenter, elever (og lærere) til medlemmer av det 'undertrykte norske folk' (det finns eksempler på at de til og med kalles 'proletarer' og 'det arbeidende folket'), og at deres 'interessekamp' derfor kunne beskrives som en del av det norske folks 'kamp' mot monopolkapitalen.

Argumentasjonen lød slik: "Framstøtene i dag har til hensikt å senke ungdommens levestandard samtidig som tempoet skal presses opp i skoler og på universiteter." (Røde Garde, 1970), og det er klart at argumentasjonen må og skal lyde slik for å kunne snakke om 'forsvarskamp' og 'interessekamp'. At den ikke har noe med virkeligheten å gjøre, er en helt annen sak.

Men for å komme lengre omkring enn bare til den snevre 'interessekampen' på skoler og universiteter - og kanskje ende som en studentfagforening e.l. - måtte SUF(m-l) finne et annet praktisk-teoretisk redskap - og det ble 'enhetsfronten'.

'Enhetsfronten' fikk en renessanse i de mest merkelige avskygninger, slik at vel ikke en gang salig Dimitrov ville kunne ha gjenkjent den (Dimitrov ble forøvrig heretter en av SUF(m-l)s store apostler). Felles for alle enhetsfronter var, at studenter, elever og andre unge intellektuelle alltid kunne delta med god samvittighet. Hva med f.eks. ARBEIDER, STUDENT, LÆRER, ELEV - ENHETSFRONT MOT MONOPOLKAPITALENS RASJONALISERINGS-FRAMSTØT og ENHETSFRONT MOT MOMSEN!

Gjennom 'enhetsfrontene' kunne elever, studenter og andre unge SUF-ere med iver og energi delta i praktisk politikk som aldri før – og det enda uten å skulle fjerne seg mye fra deres 'miljø', i det de nemlig selv ble regnet som en gyldig del av 'det arbeidende folket' og deres 'miljø' for en politisk arbeidsplass.

SUFs mening med 'enhetsfrontene' var, at de forskjellige gruppers 'interessekamper' i 'enhetsfrontene' skulle sveises sammen til en felles kamp mot et eller annet ('USA-imperialismen' i SOLKOM, Momsen, karaktersystemet, EEC, osv.) – alt sammen – naturligvis – under arbeiderklassens ledelse. "I framtida vil ungdommen bli stadig flinkere til å organisere seg. Enhetsfronter vil bygges ut videre og få betydelige oppgaver i forsvaret mot monopolkapitalen. Ungdommen vil underordne seg arbeiderklassens ledelse", skrev SUF (m-l) i en leder i Røde Garde 1970.

Målet for det iherdige 'enhetsfrontarbeidet' og de innbitte 'interessekamper' skal naturligvis være opprettelsen av det famøse 'kommunistiske parti'. Den sist nevnte setning fra sitatet slutter: "... og rekrutere til det kommunistiske partiet, som blir spyddoden mot herskerklassen." Det 'kommunistiske partiet' er den tredje praktiske nøkkelen til løsningen av den 'sosialistiske strategis' problemer. "Interessekamp er altså viktig, men ikke nok", skriver SUF(m-l) i den samme lederartikkel, "Interessekampen sammensveiser folket, klargjør frontlinjene og gir foreløpige seire i kampen mot forverringa. Men først med partiet i ledelsen for folkets reisning, kan vi fjerne årsaken til forverringa."

Nå hadde SUF(m-l) altså en praktisk politikk for medlemmer, sympatisører – ja, for hele 'det norske folk'. Ved hjelp av 'interessekamp', 'enhetsfronter' og til sist 'det kommunistiske partiet' ville SUF(m-l) styrte 'monopolkapitalen' og lage sosialisme i Norge. Det gjaldt altså å få 'interessekampene' i gang, å danne 'enhetsfronter' og å forberede opprettelsen av 'det kommunistiske partiet'. I motsetning til tidligere, da SUF var helt isolert fra arbeiderklassens virkelighet, begynte det nå å få en fot innenfor fagbevegelsen. Noen medlemmer forlot studiene og 'ble arbeidere', man fikk sympatisører i lærling- og arbeiderkretser, og SUF-publikasjonene ble snart overfylt med bilder fra streiker og arbeidsplasser og reportasjer fra 'arbeiderkamper i Norge'.

SUF(m-l)s politikk for arbeiderklassens 'kamp' var akkurat den samme for elever, studenter og alle andre grupper – en snever økonomistisk 'interessekamp' for høyere lønninger (jo høyere lønnskrav, desto mer militante!), lengre ferie, bedre arbeidsforhold, osv.

Som sådan var SUF(m-l)s politikk i overensstemmelse med arbeiderklassens virkelige krav og ønsker. Høyere lønn, lengre ferie,

bedre arbeidsforhold er krav og ønsker, som alle arbeidere - også snylterstatsarbeidere - har, og de inngår da også i ethvert opportunistisk "arbeiderpartis" program i en eller annen form. På dette punkt var SUF(m-l) ingen unntagelse.

Dets særpreg besto i, at det mente, at denne snevre økonomistiske 'kampen' (virkelig kamp er det jo ikke snakk om!) ville føre til revolusjon og sosialisme. Derfor ble enhver streik, aksjon eller bare en håndbevegelse fra arbeiderklassens side karakterisert som 'klassekamp' - 'rettferdig kamp mot monopolkapitalens framstøt'.

Hvordan det nå enn er, så brakte den nye 'interessekamps og enhetsfronts'-politikken SUF(m-l) lengre og lengre omkring i det norske samfunn. Arbeiderklassens, elevenes og studentenes 'interesse-kamp' ble snart fulgt opp av andre gruppers (lærlinger, soldater, pensjonister og kolonihagefolk).

Det var stadig de unge intellektuelle som var kjernen i SUF (m-l), men vi må ikke være blinde for en spirende basis i befolkningen ute i samfunnet.

Spørveisstreiken i november 1970 ble det første bevis på, at SUF(m-l)s politikk var levedyktig.

Den fulgte mønsteret for en 'seierrik' streik og ble - da lederen av streikekomiteen samtidig var SUF(m-l)'er (tidligere stud. med. Bjørgulv Froyen) - betraktet som en 'seier for de marxist-leninistiske retningslinjene'.

Men det var først med EEC-problematikkens voksende betydning i Norge 1970-71, at SUF(m-l) for alvor trådte fram som en politisk organisasjon med en praktisk politikk.

EEC-problemet var for alvor et emne, som passet teoretisk godt i det småborgerlige SUF(m-l), samtidig som det var et problem som ga den bevegelse i befolkningen, SUF(m-l) alltid hadde drømt om å kunne boltre seg i, som fisken i vannet.

SUF(m-l) var ikke sene med å opprette en 'enhetsfront' - "Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid" - som skulle 'sveise' all motstand mot EEC til én stor 'folkets kamp mot den felles fiende'.

Den brede motstanden mot norsk EEC-tilslutning i befolkningen forhekset SUF(m-l) fullstendig, som kastet alt annet til side for å konsentrere hele sin kraft i 'kampen mot EEC og dyrtid'.

I EEC-spørsmålet stiller SUF(m-l) seg på det utilfredse, redselsslagne norske småborgerskaps og arbeideraristokratis side, og for disse maner de fram et EEC-spøkelse, som gjør DKPs ditto i Danmark helt til skamme. Spesielt legger SUF(m-l) stor vekt på å mane fram den vesttyske del av EEC-spøkelset (også DKPs yndlingstema!). Således kan man f.eks. lese følgende i Klassekampen nr. 3, 1971: "Om

derimot Norge skulle bli innlemmet i EEC, vil de vest-tyske militaristene kunne slurpe i seg den norske oljen, uten å spørre noen om lov."

Akk ja, hvilket jammer!

I stedet for å se marxistisk på EEC - noe SUF(m-l) på grunn av sin politiske tradisjon og hele sitt opportunistiske vesen er forhindret i - kaster SUF(m-l) seg blindt foran føttene til de skremte norske småborgere og puster til enhver glød av reaksjonær opposisjon mot EEC. Småkapitalistene, småbrukerne, fiskerne og småhandlerne som har en naturlig angst for monopolenes kvænnende hjul, nyter all sympati og støtte fra SUF(m-l). Og arbeidere, studenter, elever, soldater, o.a. har ikke vanskeligheter med å slutte opp om en parole som KAMP MOT EEC, FOR NORSK SJØLRÅDERETT!, simpelthen fordi denne parolen er i overensstemmelse med disse gruppers betingelser i den imperialistiske snylterstaten Norge.

(Legg forøvrig merke til, at parolen stammer fra innledningens siterte leder fra 1968 - som også naturligvis inneholder den tidligere nevnte feilaktige oppfatning av imperialismen.)

SUF(m-l) mener, at det gjennom 'kampen' (virkelig kamp er det ikke snakk om) mot norsk EEC-medlemskap må redde den norske selvstendighet, fordi det ellers ville være umulig å kjempe for sosialisme i Norge. (Vi husker innledningssitatet: "Hvordan skal sosialismen kunne innføres dersom landet beherskes av utenlandsk monopolkapital?"). Eller sagt med andre ord - SUF(m-l) har skubbet 'kampen for sosialisme' litt i bakgrunnen, slik at det nå befinner seg i skyggen av det vitale mål - å holde Norge utenfor EEC.

SUF'ene har blitt så hypnotisert av den reaksjonære 'massebevegelsen' mot norsk medlemskap i EEC, at de har gjort seg til ett med den - at de helt har glemt å være fisk i den lumre, småborgerlige, nasjonalistiske norske mudderpølen, som de kalte (kaller) vann, men at de selv har blitt en del av den. Dette har tydelig kommet til uttrykk nylig, da SUF(m-l) sammen med de andre m-l'-ere besluttet å gå inn i den borgerlige 'Folkebevegelsen mot norsk medlemskap i EEC' for 'å skape enhet i kampen mot EEC'.

I 1969 var SUF(m-l) en flokk teoretiske, småborgerlige opportunist med revolusjonære fraser - uten noen basis i befolkningen, og det kunne derfor vedta alle mulige abstrakte formålsparagrafer - slik som 'opprettelsen av proletariatets diktatur', 'sosialisme', 'kommunisme', osv. I dag er det en praktisk arbeidende gruppe av småborgerlige EEC-motstandere, som "på lengre sikt vill gjøre slutt på utbyttersamfunnet", noe som - som det står i Røde Garde nr. 2, 1971 - "bare kan realiseres om vi stiller oss og løser konkrete arbeidsoppgaver som tar utgangspunkt i forholda i Norge."

Den arbeidsoppgaven som SUF(m-l) med iver har tatt på seg, er å holde Norge utenfor EEC. Og de ynkelige SUF'ene anstrenger seg virkelig alvorlig for å dra Norge vekk fra verdensøkonomiens og verdenspolitikkens virvel - en strevning som Lenin kalte 'illusorisk og reaksjonær', i det 'Imperialismen under alle omstendigheter vil dra inn småstatene (og her tenkte han bl.a. på Norge anno 1917!) i denne verdensøkonomiens og verdenspolitikkens virvel'. (Den proletariske Revolusjons Militærprogram).

Samtidig med at SUF(m-l) tydelig har 'slakket' på teorien i sitt 'realpolitiske' arbeid - den ideologiske debatten har i det siste året stoppet helt opp - har det vært et kjennetegn på SUF(m-l), at det har benyttet seg mer og mer av 'kinesisk stoff'. Uttalelser fra KKP, kinesiske synspunkter, Kina benyttet 'som et eksempel til etterfølgelse', 'analyser' av verdensproblemer foretatt av kinesere, blir i stadig stigende omfang publisert for å fylle ut det hull i det teoretiske arbeid i SUF(m-l) som har oppstått etter at praksisen har blitt avgjørende.

I 'Enhetsfrontarbeidet mot EEC' beretter SUF(m-l) om KKP's enhetsfront mot den japanske imperialismen, i skoleelevenes 'kamp mot karaktersystemet' berettes det om det kinesiske og albanske skolesystem, i forurensningsdebatten i Norge fortelles det at "Bare sosialismen kan gi naturvern KINA HOLDER NATUREN REIN!" osv. Når SUF(m-l) en sjelden gang føler seg forpliktet til å beskjeftige seg med verden utenfor Norge - f.eks. med Palestina og Pakistan - så skjer det i form av en stadig mer ynkelig etterplapring av Kinas synspunkter. En selvstendig analyse - enn bare det å ta selvstendig stilling til problemene - kunne det ikke falle SUF(m-l) inn å gjøre.

SUF(m-l) forsøker derfor å kompensere for sin egen ideologiske stagnasjon/degenerasjon ved å følge Kinas politikk. Men da Kinas politikk inneholder flere og flere besynderligheter, som ikke stemmer overens med SUF(m-l)s bilde av 'det sosialistiske Kina' og av 'sosialistisk utenrikspolitikk', så er det klart, angående dette, at SUF(m-l) tørner inn i stadig flere problemer.

Meldingen om Nixons besøk i Kina kom som en ubehagelig overraskelse på SUF'ene, men i dag betrakter SUF(m-l) naturligvis besøket som en seier for Kina (Nixon må dra til Kina!), og det kinesiske medlemskap i FN, mener det, 'vil være en stor seier for det kinesiske diplomati', fordi det gir Kina 'mulighet til å avsløre hvordan organisasjonen er gjort til et redskap for samarbeidet mellom USA-imperialismen og den russiske sosial-imperialisme'. (Som om FN ikke for lengst har avslørt seg selv! Betegnelsen: "FN - Forente Nykolonialister" har blitt brukt av SUF(m-l)s ellers talent-

løse danske venner i KUML, så det burde være klart, at alle og enhver har oppfattet hva FN er!)

SUF(m-l) prøver ikke å forklare og forstå Kinas politikk - det prøver å bortforklare den, noe som naturligvis umuliggjør enhver forståelse av den. I spørsmålet Kina-EEC har SUF(m-l) blitt stilt overfor de hittil vanskeligste problemer, fordi Kinas politikk her ramler sammen med SUF(m-l)s praktiske politikk - dets ett og alt: den småborgerlige 'kamp' mot norsk innmelding i EEC.

Også her forsøker SUF(m-l) å bortforklare i stedet for å forklare.

Borgerlige norske aviser har gjort en del anstrengelser for å stille opp motsetningsforholdet Kina/SUF(m-l) ved å bringe sitater fra kinesiske meldinger om EEC og spesielt om utvidelsen av EEC til ti land. SUF(m-l) betrakter naturligvis dette som et angrep fra borgerskapet, 'som bevisst forvrenger innholdet av de kinesiske meldinger'. SUF(m-l) forklarer meldingenes rette innhold og 'beviser' at Kina ikke har tatt stilling til EEC og en EEC-utvidelse, men at de bare beskriver hva EEC og en EEC-utvidelse vil bety for de inter-imperialistiske motsetninger. Senere har SUF(m-l) utvidet vine forklaringer med, at Kina har en annen 'taktikk' overfor EEC enn SUF(m-l), men at Kina stadig helhjertet støtter SUF(m-l) - at 'det norske folkets kamp mot EEC har Folkets Kinas fulle støtte'. Den kinesiske 'taktikk' skulle i følge SUF(m-l) gå ut på, at Kina 'spiller på supermaktene og de andre imperialistlandene, når de understreker det positive ved de vest-europeiske imperialistenes samlingsbestrebelse under den vest-tyske imperialismens ledelse'.

Med dette erkjenner faktisk SUF(m-l), at Kina tar stilling for en utvidelse av EEC, men det nekter som sagt hardnakket for at det skulle være en motsigelse i forholdet Kina/SUF(m-l).

Om en annen av den kinesiske utenrikspolitikks besynderligheter - anerkjennelsen av Etiopia - har SUF(m-l) den samme mening, at Kina godt kan støtte Haile Selassie og samtidig Eritreas Frigjøringsfront, som kjemper mot den reaksjonære keiseren!

Vi skulle gjerne vite om folkene i ELF har samme mening!

SUF(m-l) vil ikke se kjennsgjeringene i øynene - vil ikke se motsigelsene i verden - men forsøker, ved hjelp av selvmotsigelser, å glatte dem ut og tildekke dem, noe som bare får SUF(m-l) til å tre fram i en enda ynkeligere skikkelse enn før.

Når det gjelder Kinas EEC-politikk, kan vi bare si, at naturligvis støtter ikke Kina SUF(m-l)s EEC-motstand, når Kina selv kan se en fordel i en utvidelse av EEC.

Offisielt støtter Kina SUF(m-l) - bringer hilsener fra og til SUF(m-l), lar SUF(m-l)-representanter besøke Kina osv. - men det

er bare den delen av SUF(m-l) som snakker om 'marxismen-leninismen-Mao Tse-tungs tenkning' og 'oppsving i den revolusjonære massekampen' osv., som har Kinas interesse. Den delen av SUF(m-l) som snakker om EEC-motstand - og det er den betydeligste delen - kan ikke Kina bruke. At dette har noe for seg, framgår tydelig av en artikkel i Peking Review nr.9, feb. 1971, der det bringes et referat fra en leder i det norske KLASSEKAMPEN - "Towards New Victories". Ved en sammenligning av denne artikkelen med den norske originalen, vil man se, at alt om 'kampen mot EEC' konsekvent er utelatt. Artikkelen i Peking Review handler om "den revolusjonære hovedtendens i verden i dag", om "den store framgang i den revolusjonære norske massekamp", om "det høye nivået i massekampene" og om "det framtidige kommunistiske parti som skal stå i spissen for folkets kamp".

Alt dette handler naturligvis artikkelen i KLASSEKAMPEN også om, men at artikkelen her med 'massekampene' og 'det revolusjonære oppsving' utelukkende mener motstanden mot norsk medlemskap i EEC, framgår overhodet ikke av artikkelen i Peking Review.

Derfor har de to artiklene faktisk fullkomment forskjellig innhold, og SUF(m-l) må ikke undre seg over, at vi synes, at Kina uttrykker sin 'fulle støtte til det norske folkets kamp mot EEC' på en veldig besynderlig måte!

Motsetningene mellom Kina og SUF(m-l) kan gi anledning til spenninger i SUF(m-l), og det har allerede gjort det. Men på den andre siden er det klart, at Kinas utenrikspolitiske initiativer (opp-tagning i FN, Nixons besøk osv.) vil skjerpe interessen for Kina blant borgerlige - også i Norge, noe SUF(m-l) - eller det framtidige norske m-l-parti - vil kunne rekruttere medlemmer og sympatisører på. Således er forholdet SUF(m-l)/Kina problemfylt, og det kan gi morsomme utslag framover.

- - - - -

Det SUF, vi har i dag, er ikke noen revolusjonær organisasjon, og vi har sett, at det faktisk ikke på noe tidligere tidspunkt har vært det.

Vi kan således ikke si, at SUFs utvikling har som kjennetegn en vandring fra den revolusjonære vei like inn i favnen på borgerlig reformisme e.l. Den bevegelsen, som vi i det foregående har forsøkt å skildre, er en bevegelse, der SUF har utviklet seg fra en småborgerlig organisasjon med småborgerlig frasologi og med basis i en anti-autoritær, pasifistisk og 'anti-imperialistisk' strøm i ungdommen - til en småborgerlig organisasjon med en 'sosialistisk' (=mao-

istisk) frasologi, og med til dels samme basis som tidligere, men nå også med en stigende aktivitet i småborgergrupper og i arbeiderklassen 'ute i samfunnet'.

Denne utviklingen er et produkt av motsigelser innenfor og utenfor SUF - motsigelser, som kjennetegner SUF.

Vi så hvordan motsigelser i selve imperialismen skapte det miljøet der SUF vokste fram. Det var disse motsigelser som utgjorde de bestemte, nødvendige betingelser for at SUF oppsto og kunne utvikle seg. Uten disse motsigelsers eksistens hadde SUF aldri oppstått.

Uten imperialismen (og ny-kolonialisme) - ingen snyltende velferdsskandale - ikke noe 'ungdomsopprør' - ikke noe SUF, og uten imperialismen - ingen bestikkelse av arbeiderklassen i de imperialistiske land - ingen opportunistisme - ikke noe SUF.

SUFs utvikling - dets bevegelse - skyldes motsigelser i SUF selv, - motsigelser som har forandret karakter i utviklingsperioden, og som ustanselig er i strid med hverandre.

Vi har sett hvordan SUF opprinnelig var en aktivitetsgruppe, som først og fremst organiserte de 'anti-imperialistiske', opprørske, pasifistiske krefter i den norske ungdommen på et bestemt tidspunkt, og bare i liten grad ledet disse kreftene teoretisk.

Men behovet for en teori for disse kreftene vokste, og etter en tid med hektisk debatt ble det teoretiske aspektet i SUF herskende. Det var den tida, da SUF stilte opp og videreutviklet sin 'sosialistiske strategi' - opportunistisk, småborgerlig, nasjonalistisk og reaksjonær i sitt vesen - nettopp fordi SUFs betingelser var småborgerlige.

Utdannelsen av medlemmer i denne teorien, studier av 'marxismen-leninismens' klassikere og av 'Mao Tse-tungs tenkning' og organisatorisk arbeid, var SUFs viktigste virksomhet i denne perioden.

I enhver periode er det en motsigelse mellom nytt og gammelt - slik også i SUFs utvikling. Den nye situasjonen, der teorien var viktigst - der "Studier i marxismen-leninismen-Mao Tse-tungs tenkning er hovedoppgava" - i denne perioden fantes det stadig tydelige spor fra ('tilbakefall' til) det tidligere stadiet, da SUF bare sto for en praktisk organisering av 'ungdomsmassene'. Et eksempel på dette er en artikkel i RØDE GARDE nr. 4, 1970, som handler om en beatmusikk-festival (Woodstock-festivalen). Denne festivalen i USA var et veritabelt geitemarked, som besto av hele 'den nye type unge' - hippier, langhårede, yippier og hva de nå enn kalles, og den betraktes i dag som et symbol på - 'den nye tids unge', 'ungdomskultur', hippievesen osv.

Artikkelen stilte seg positiv overfor festivalen - "Som enkelt-

tilfelle er en slik festival helt i orden, dersom en ser bort fra den utstrakte bruken av narkotika."

Dette skapte en debatt, og redaksjonen av bladet måtte senere kritisere den for å være borgerlig, noe som bare er en understrekning av motsigelsens eksistens.

Denne spesielle motsigelsen mellom - 'ungdomskultur', 'den nye type' snyltende velferdsungdom på den ene siden - og - økonomismen i arbeiderklassen, det snevre faglige arbeidet, arbeiderklassens (=arbeideraristokratiets) holdning og 'kultur' på den andre siden, eksisterer stadig i SUF. Den kom til uttrykk i parolene fra Tromøya 1969: "Ned med langt hår og skjegg - tilnærmelser til lønnsarbeiderne!", og den kommer til uttrykk i dag ved at f.eks. både en langhåret, beatmusikk-spillende student og en 'hardt arbeidende lønnsarbeider' - fagorganisert og korthåret - kan finnes innenfor den samme organisasjonens - SUF(m-l)s - rammer!

Da de teoretisk-ideologiske problemer i SUF var klare - da man hadde utarbeidet en 'sosialistisk strategi', hadde gitt ut en lærebok i 'Marxismens politiske Økonomi', skiftet navn til SUF(m-l) og hadde bygd opp sin organisasjon - måtte man naturligvis finne på noe å bruke all den teori og denne organisasjon til.

Mulighetene for aktivitet i det norske venstre var etterhvert blitt oppbrukt, da SUF simpelthen hadde slukt alt til venstre for NKP. (I Norge finnes ikke alle de venstreorienterte småorganisasjoner, som her i Danmark ut fra et felles småborgerlig opportunistisk grunnlag kriger mot hverandre med hver sin "ideologiske kjepphest" som våpen. I Norge uttrykkes den felles småborgerlige opportunistiske holdning i det norske venstre gjennom én bevegelse, som SUF er kjernen i - utover dette er det ikke noe av betydning. Denne enigheten er den viktigste årsaken til, at det norske venstre har en betydelig samfunnsmessig praksis i motsetning til det danske, som bruker hele sin energi på indre stridigheter!)

Gjennom deltagelsen i Sporveistreiken 1970 og først og fremst gjennom arbeidet i 'Arbeiderkomiteen mot EEC og Dyrtid' - med 'interessekamp' og 'enhetsfront' som redskap - kom SUF(m-l) ut av sitt problem og fikk sin organisasjon travelt beskjeftiget med 'å tjene folket' - d.v.s. med småborgerlig reformarbeid i det norske samfunn.

I dag har SUF(m-l) nådd langt i dette arbeidet - så langt, at det har kjempet til seg en plass i det borgerlige norske politiske spektrum - ytterst til venstre - men innenfor spektrets rammer.

SUF(m-l)s kjerne er stadig de unge intellektuelle - studenter o.a., men det er ikke lenger teorien som er avgjørende, men praktisk politikk i det norske samfunnet.

Dette praktiske aspektet har i dag til og med vokst så sterkt, at den 'gamle' teorien og alt som var kjennetegn på 'det teoretiske stadium' - virker mer og mer hemmende på SUF(m-l)s travle bestrebelser på å drive praktisk politikk - spesielt på å 'tjene det norske folks kamp mot EEC'. Resultatet blir, at SUF(m-l) 'reviderer' sine tidligere abstrakte teorier. Det skjer ikke åpent og direkte, men litt etter litt - ved å gi teoriene en vri, ved å forandre språkbruken litt etter litt, ved å gi de 'marxistiske' uttrykk nytt innhold osv.

Et eksempel på denne vrien er bruken av begrepet 'imperialisme'. Før som nå har SUF(m-l) brukt det galt, som betegnelsen på en politikk - spesielt benyttet av USA, og som innebar voldelig undertrykkelse av andre land.

Før brukte SUF(m-l) hovedsaklig denne betegnelsen om forholdet USA-Vietnam og USA-den fattige verden for øvrig, - i dag benyttes betegnelsen 'imperialisme' hovedsaklig om forholdet EEC(Vest-Tyskland)-Norge. Bruken av begrepet er naturligvis stadig vekk galt, men vi kan si at det i dag er enda fjernere fra den virkelige betydningen av 'imperialisme' enn tidligere! Dets innhold har fått en vri nettopp av den art som kjennetegner den voksende ideologiske degenerasjon i SUF(m-l) i dag.

Et annet eksempel er SUF(m-l)s forhold til parlamentarisme - valg, Storting, osv. Før het det: "Stortinget og valget er reaksjonære institusjoner som ikke kan tjene arbeidsfolk uten som en talerstol". (1969). I dag (1971) heter det om EEC-folkeavstemningen i Norge: "Vi oppfordrer til kraftigst mulig deltakelse i en folkeavstemning. Dersom den holdes på demokratisk vis (sic!) vil den kunne gi en kraftig demonstrasjon av EEC-motstanden i det norske folket." I Klassekampen nr. 10, 1971 står det en artikkel om kommunevalget: "Kommunistene stilte denne gangen som foran Stortingsvalget i 1969 parolen om å boikotte valget. Vi begrunnet dette med at folkets kamp utenfor parlamentet i dag er det avgjørende og at vi ennå mangler et kommunistisk parti, som konsekvent kan føre fram massenes kamp også i parlamentet." Dette er, bortsett fra å være noe reformistisk vrøvl - en forfalskning av SUF(m-l) sine egne uttalelser i 1969, hvor de nettopp ikke sa det som ble sitert sist, men sa det som ble sitert i det foregående. Igjen ser vi den vrien i teorien (foruten uttrykket 'folkeavstemning ... på demokratisk vis', som visstnok er nytt i SUF(m-l)s språkbruk), som skyldes, at SUF(m-l) har forlatt sitt teoretiske stadium og er i ferd med å bringe sin politikk i overensstemmelse med det 'norske folkets' småborgerlige betingelser.

Anti-EEC-arbeidet er hovedårsaken til SUF(m-l)s 'nye revisjonisme'. SUF(m-l)s viktigste anklage mot de 'gamle' revisjonistene var, at disse ikke var 'revolusjonære', ikke arbeidet for å opprette 'proletariatets diktatur' etter en 'væpnet revolusjon' osv., men bare arbeidet for 'reformer' innenfor det kapitalistiske systems rammer.

Denne anklagen blir stadig mer hul, i det SUF(m-l) selv har rykket ned ved siden av NKP og andre i arbeidet mot norsk medlemskap i EEC. "Vår oppgave på lengre sikt er å gjøre slutt på utbyttersamfunnet, men dette kan bare realiseres om vi stiller oss og løser konkrete arbeidsoppgaver som tar utgangspunkt i forholda i Norge" - slik lyder det fra SUF(m-l) i dag, og denne setningen står på ingen måte i motsetning til de 'gamle' revisjonistenes reformpolitikk.

Tvert imot er denne argumentasjonen ("på lengre sikt skal vi naturligvis avskaffe imperialismen, men ...") akkurat den samme som den, som i sin tid ble ført av Kominterns partier for å gjøre deres overgang til en småborgerlig reformpolitikk lettere.

SUF(m-l) er tvunget til å revidere sin teori om revolusjon, vold, sosialisme, osv., fordi den 'kampen' SUF(m-l) tjener, vil nettopp ikke føre til sosialisme - fordi SUF(m-l)s økonomistiske krav for arbeiderklassen er borgerlige og uten noe sosialistisk perspektiv, og fordi motstanden mot EEC er en reaksjonær, småborgerlig motstand uten noe sosialistisk perspektiv.

Det norske 'folk' og den norske arbeiderklasse har ikke noe ønske om eller interesse for sosialisme. - Dets interesser er å bevare sine imperialistiske avkroksprivilegier - og ikke noe annet, og det er disse interesser SUF(m-l) så ivrig kjemper for.

Konflikten mellom den 'sosialistiske strategi' og den småborgerlige praksisen i SUF(m-l) er derfor åpenlys.

På den ene siden bruker de forholdsvis gode resultater fra anti-EEC-'kampen' til en ytterligere modifisering og 'høyre'-vri. Det at SUF(m-l) gikk inn i 'Folkebevegelsen' er et eksempel på dette.

På den andre siden skaper denne mer og mer klart revisjonistiske vrien utilfredshet og motstand fra de elementer, som enda ikke er helt degenererte, men som holder fast på de 'sosialistiske perspektiver'.

Eksempel på dette er den diskusjonen som foregår i norske m-l-kretser om småborgerskapets stilling i anti-EEC-'kampen'. Noen folk - særlig fra MLF - mener nemlig, at småborgerskapet går mot EEC, fordi EEC truer dets stilling som småborgerskap og at dets motstand mot EEC derfor er reaksjonær. (Dette er et riktig synspunkt, men det gjør på ingen måte arbeiderklassens (=arbeideraristokratiets) likeså småborgerlige motstand mot EEC mer progressiv!)

For SUF(m-l) er dette synspunktet en trussel, som det foreløpig har nedkjempet med påstanden: "Hele folkets kamp mot EEC er progressiv!" !

Kjærligheten til positive resultater i det småborgerlige reform-arbeidet blant de norske 'masser' er så stor i SUF(m-l), at det gjerne går på akkord med sine 'sosialistiske' prinsipper - og kanskje også på akkord med forholdet til Kina, som vi har sett.

Hvor langt SUF(m-l) vil kunne gå i denne retningen, avgjør bare motsigelsene i SUF(m-l) selv.

Muligheten for splittelse er til stede - og den er vel på lengre sikt uungåelig. Men for øyeblikket holdes motsigelsene i skjakk ved hjelp av den tiltrekning, som en forestående parti-dannelse utgjør på både 'venstre- og høyre-m-l'ere'.

Etter at MLF har trådt ut av NKP, er det kommet virkelig alvor bak bestrebelsene på å danne et 'kommunistisk marxist-leninistisk parti' av organisasjonene MLF, MLG og SUF(m-l).

Hvis det skulle lykkes i å danne det famøse partiet i Norge, er motsigelsene i m-l-vesenet derved ikke forsvunnet. De vil stadig eksistere og sannsynligvis en dag skape splittelse.

Imidlertid må vi nok ikke gjøre oss for store forhåpninger om, at SUF(m-l) og norsk m-l-vesen vil smuldre bort, foreløpig. Til dette har det blitt en for sterk faktor i norsk politikk.

På universiteter og skoler har m-l'ene stor innflytelse, og de vil fortsette med å stå som 'ungdommens talsmenn'.

I fagforeninger får m-l'ene (tidligere studenter o.a.) stadig større innflytelse, - og kommer kanskje til å utgjøre en betydelig kraft der framover. Og de m-l'ere som ikke har mot til å legge fra seg studiene og bli 'lønnsarbeidere', men går ut i det norske samfunn som akademikere, har også en funksjon innenfor den offentlige sektor i sosial- og undervisningsvesen og innenfor norsk kooperativ-vesen. (F.eks. er en m-l'er direktør for en fiskekooperasjon i Nord-Norge, der han gjennom 'demokrati på arbeidsplassen' og 'moderne virksomhetsledelse' har skapt en levedyktig konkurrent til det stedlige privateide fiskemonopol).

Når SUF(m-l) mener, at det har en 'plass i den norske virkelighet', må vi gi dem rett i det.

I den sneversynte, småborgerlige, arbeideraristokratiske norske virkeligheten har SUF(m-l) fått en plass. Den småborgerlige norske streving etter å holde seg borte fra verdenshistoriens store oppgjør og utnytte en mulig monopolstilling til å forbli i sin innskrumpede passivitet - utgjør det objektive, samfunnsmessige miljø, som sikrer SUF(m-l)s politikk en viss suksess og utbredelse, og gir SUF(m-l) en

plass i den 'norske virkelighet'. SUF(m-l) hører heime på venstre-fløyen i det borgerlige politiske spektrum, og det har der en funksjon som ungdommens, småborgerskapets og arbeideraristokratiets talsmenn.

Det er derfor som en del av den borgerlige politikk - en del av den borgerlige virkelighet - vi må betrakte SUF(m-l) som framover.

De norske m-l'ere hører ikke heime i de revolusjonæres leir.

Les også:

Gotfred Appel: DET KOMMER EN DAG...

Gotfred Appel: KLASSEKAMP OG
REVOLUSJONÆR SITUASJON

pris pr. stk. kr. 2,00

kan kjøpes hos

Kommunistisk Arbeidsgruppe

~~Box 19,~~ DAHLEFLATA 7
~~1758 Glenne~~ 1670 OTTA
